

Deutsch Zoltán és diákjai átdolgozása

Dán drámák

William Shakespeare Hamletje nyomán

Szereplők (3-14 lány, 6-23 fiú)

Polonius

CLAUDIUS (Dánia királya)

HAMLET (az előző király fia, Claudius unokaöccse)

POLONIUS (főkamarás)

HAMLET APJÁNAK SZELLEME

GERTRUD (dán királyné, Hamlet édesanyja)

OPHELIA (Polonius leánya, Hamlet szerelme)

1. jelenet

A királyi palota legszebb szobája, közepén asztal, székkal, amelyen Gertrud ül. Mellette üres szék. Gertrud vár valakit, egyedül érzi magát. Jön Claudius.

GERTRUD Drága Claudius, végre megjöttél! Mily nehézségekkel kellett megküzdened utad folyamán, melyen koptattad királyi lábadat?

CLAUDIUS Minden lépés utam során kín szenvedést jelentett számomra, mert minden egyes lépéssel távolabb kerültem szívedtől és ajkadtól.

GERTRUD (*Elpirul.*) Mindama percben, melyet nélküled töltöttem el, szívem egyre betegebb lett, de most hogy itt vagy, meghoztad számomra az egyetlen gyógyírt, tenmagadat.

CLAUDIUS Honvágyamat már most lecsillapítanám, de Poloniusszal halaszthatatlan beszélőnivalóm van!

GERTRUD Kérlek, ne hagyj itt, hisz oly rég várok reád!

CLAUDIUS Sajnálom! Ígérem, hamar befejezem beszédem Poloniusszal, aztán visszatérek, és bepótoljuk mindazt, amit utam miatt elhanyagoltunk.

2. jelenet

Egy másik szoba, ahova átsétál Claudius, és Polonius után kiált. Port szór egy csészébe. Kis idő elteltével belép Polonius. Ruhája díszes, nemesi mintázatú.

CLAUDIUS Polonius, fontos beszélőnivalóm van veled!

POLONIUS Örülök, hogy újra látlak, uram!

CLAUDIUS Ezt most hagyjuk. Sok beszédnek sok az alja.

POLONIUS Igen, uram...

CLAUDIUS Csend! Én beszélek! Tudom, hogy te hű szolgám vagy, ezért is merek nyíltan beszélni. Olyan dolgokról van szó, melyeket senki másra nem mernék bízni!

POLONIUS Köszönöm, hogy ily bizalmat fektetsz belém! Mondd, mily fontos mondandód van a számomra?!

CLAUDIUS Polonius, tudnod kell, hogy küldetésed ránézésre nem oly nagy, de fontossága az egekig ér!

POLONIUS Ne gyötörd tovább lelkemet! Mondd feladatod!

CLAUDIUS Vidd ezt a csésze teát Hamletnek! *(Teát önt a csészébe.)*

POLONIUS Csupán ennyit kíván?

CLAUDIUS Ne kérdezősködj! Elég annyi, hogy Hamlet meg fog dicsérni buzgóságodért!

POLONIUS Uram, és a...

CLAUDIUS Ne aggódj! Busásan megjutalmazlak, ha elvégzed eme feladatot!

POLONIUS Köszönöm, uram! *(Meghajol és kimegy a mérgezett teával.)*

CLAUDIUS Teát önt magának is, és felemeli a csészejét. Meghalt a király, éljen a király!

3. jelenet

Három hónappal később, a növények virágba borultak, madárcsicsergés hallatszik. Hamlet és Ophelia a romantikus erkélyen állnak.

HAMLET Már három hónapja annak, hogy apám eltávozott az élők sorából! Azóta szívem a gyász tűzében ég, és nincs ki eloltsa a bánat lángjait!

OPHELIA Majd szerelmes lázammal hűsítelek! *(Hamlet csókolja Opheliát, ekkor belép Polonius.)*

POLONIUS Gyermekeim! Örül szívem, hogy látlak titeket! Remélem hamarosan az oltár előtt talállak benneteket!

HAMLET Isten segedelmével, reméljük, mihamarost egybekelhetünk!

OPHELIA Én is remélem! *(Szerelmes pillantásokat vetnek egymásra.)*

POLONIUS Tudd meg, tisztellek, miként apádat is régen! *(Polonius el.)*

4. jelenet

A folyosón a kert felé Polonius elbotlik. A kertben Poloniusnak megjelenik a szellem, aki ettől megijed. Mintha a szeme káprázna a látványtól. A Szellem fehér ruhában infralámpával világítja meg magát.

POLONIUS Ó, ki vagy te, mennyei árny?

SZELLEM Tudd meg, Polonius, vagyok, aki vagyok!

POLONIUS Mily rébuszokba beszélsz, ó te, isteni tünemény!

SZELLEM Akarod ismerni a titok nyitját?

POLONIUS A titok mardossa lelkem, kérlek, mondd el!

SZELLEM Hát nem ismeresz-é fel, Polonius?

POLONIUS Ó, ne! Hiszen... hiszen..., te?!

SZELLEM Gondolatjaid jó úton járnak!

POLONIUS Akkor te... hiszen... te meghaltál!

SZELLEM Meghaltam mint ember, de lelkem mint szellem tovább él!

POLONIUS És mi célból jöttél vissza hozzánk?

SZELLEM El kell hogy áruljak neked valamit gyászos elhalálózásommal kapcsolatban! Köztudottnak számít, hogy halálom álmomban ért utol, de cseppet sem természetes úton! Mivel apám fia, Claudius orvul meggyilkolt engem!

POLONIUS *(Meglepődik.)* Ez hogy lehetséges?

SZELLEM Mint már mondtam volt, Claudius halálom okozója, megmérgezett! És oly emberek is segédkeztek, akik ezt még nem is sejtik!

POLONIUS Kikre gondolsz?

SZELLEM Gondolkozz, és elmédben ott lapul a válasz! De tudd, Claudius nem egyszer kihasználta téged!

POLONIUS Ó, istenem, ez nem lehet! De hidd el, eme tettekről nem tudtam!

SZELLEM Tudom, Polonius, te mindig hűséges voltál hozzám, és Claudiushoz is, sajnos! Éppen e tulajdonságod miatt bírt rá, hogy segédkezz gonosz tettei elvégzésében! Ám épp hűségem miatt merek rád bízni egy fontos feladatot!

POLONIUS Érted a tűzbe tenném a kezem! Szólj!

SZELLEM Mint tudod, fiam és Claudius között nagy viszály dúl, és Claudiusnak csak egy dolog áll az útjában a teljes hatalom eléréséig: a fiam, Hamlet! Arra kérlek, óvd meg eme gyászos sorstól!

POLONIUS Érted és Hamletért bármit!

SZELLEM Tudom ezt, és bízom benned! Nem a te hibád volt!

5. jelenet

Polonius szobája, melynek falát bíbor falikárpit borítja. A szobában baldachinos ágy, ébenfa bútorokkal körülvéve. A sarokban díszes asztal mellett székek. Az asztalon kialudt mécses, a

plafonról kristálycsillár lóg, amelyet már teljesen ellepett a pókháló, és amelyben egy pók fogyasztja imént elejtett zsákmányát. Claudius jó, Polonius magába roskadva ül az egyik széken.

CLAUDIUS Polonius, beszélnem kell veled!

POLONIUS (*gúnyosan*) Miről „uram”?

CLAUDIUS Tudod jól, hogy Hamlet mostanában nagyon haragszik reám, és több ízben is megsértette becsületedemet...

POLONIUS Lehet azt megsérteni?

CLAUDIUS Miről beszélsz, hű szolgám, nem értem célzásod!

POLONIUS Semmiről, uram, csak hangosan gondolkodtam!

CLAUDIUS Mindig bohócot csinálsz magadból, amikor elkezdesz gondolkodni!

POLONIUS No de, király uram... hagyjuk ezt! Biztosan nem erről akartál velem beszélni!

CLAUDIUS Valóban! Mint mondtam volt... Hamlet...

POLONIUS Ez a beszélgetés kísértetiesen hasonlít egy korábbihoz, melynek tárgya ugyancsak egy Hamlet volt.

CLAUDIUS Hagyd ezt, és hallgass meg...!

POLONIUS Miért hallgatnálak meg, tudom, hogy ismét fel akarsz használni aljas céljaidhoz!

CLAUDIUS Mindig hű voltál hozzám, miért lettél most ily gyáva?

POLONIUS Nem vagyok gyáva, csak valaki felnyitotta a szemem! Hűségem csak egy színészhez szólt, de most már tudom, mi van a színpalak mögött!

CLAUDIUS De Polonius, tudod, hogy mindig jól megfizettelek, sőt fáradaimaidért dupla fizetséget ajánlok!

POLONIUS A világ minden pénzéért sem adnám a nevem egy újabb szörnyű tettehez!

CLAUDIUS Bolond! (*Mérgesen el.*)

6. jelenet

Hamlet és Gertrud a királyné díszes szobájában.

HAMLET Nos hát, anyám, mi tetszik?

GERTRUD Hamlet, nagyon megsértetted atyádat!

HAMLET Anyám, nagyon megsértetted atyámat!

GERTRUD Jer..., nyelved hiú szót viszonz!

HAMLET Menj, menj, kötozködő nyelved gonosz!

GERTRUD Mi volt ez, Hamlet?

HAMLET (*zavartan*) Mi baj, édesem?

GERTRUD Elfeledted?

HAMLET Nem, a szent keresztre, nem! Ön a királyné, a férje öccse nője! De bár ne volna az, az anyám is ön!

GERTRUD Ha így van, küldöm, aki bír veled!

HAMLET Jer, jer, ne moccanj, ülj le csöndesen, tapodtat se innen, míg tükrömbe nem nézsz, mely megmutatja szíved belsejét.

GERTRUD Mit akarsz velem, csak nem akarsz megölni?! Segítség! (*Polonius jő hátulról a sikításra, Hamlet reflexből leszúrja. Gertrúd felsikolt.*)

NARRÁTOR (*Kívülről hallatszik be.*) Polonius lavinát indított el, mely az egész dán királyságon végigsöpört. Pusztulás és halál sújtott mindent és mindenkit, akit Polonius valaha is szeretett.

Vége

Ophelia

OPHELIA

HAMLET

GERTRUD

POLÓNIA

1. szín

Játszódik tóparton, dús növények.

1. jelenet

Ophelia fehér ruhában, haja kiengedve. Némajátékkal. Ophelia és Hamlet megismerkedik a tó partján. Lassú, romantikus jelenet. Zene: Enigma 9. Először Ophelia van benn, a tóban mossa a haját (a tó jelölhető egy kék lepedővel, a hajmosás pedig egy vízzel teli kancsóval). Ezután érkezik Hamlet. Nem látják meg egyből egymást, csak később. Először zavartan viselkednek, majd pillantásuk egymásba forr. Simogatások, érzéki érintések, vibrál a levegő. (Az első előadáson mindkét szereplő lány volt!) Ophelia kimegy.

2. jelenet

Hamlet marad a színen, a tó partján levelet ír, félhangosan szavalva. Kezében egy papír és egy toll.

HAMLET Drága Opheliám! ... A nap mely felettünk ragyog, csillogó szemedet juttatja eszembe, mely fénylik szüntelen. Kedves arcod mosolya szívemet lángra lobbantja... Sajnos csak messziről csodálatok, mert félek, ha közeledbe érek, varázsod veled együtt elhagy...

HAMLET, OPHELIA (Innen Ophelia is mondja szöveget – atmoszással, időnként mindketten hallatszanak, a végén már csak Ophelia –, mintha olvasná a levelet.) Minden egyes pillanat, melyet veled töltök, a mennyországba repít. Most is szeretném arcod érinteni, hajad simítani, finom kezéd kezembe venni. Illatod, mely a levegőben száll, elbódítja tudatom. Alig várom, hogy láthassalak.

2. szín

3. jelenet

Ophelia szobája, asztal, fésű, papír. A szoba emelt szinten van a tóhoz képest. Ophelia már a színen van, itt olvasta a levelet, Hamlet később érkezik.

OPHELIA Hol késik már? *(Hamlet érkezik, kezében virággal. Kopogtat. Zavart szerelmes köszöntés. Szerencsétlenkednek.)*

HAMLET Jó napot, kedves!

OPHELIA Már nagyon vártam. Megkínálhatom valamivel? Esetleg inna valamit? Teát?

HAMLET Nem köszönöm, nem vagyok éhes..., illetve szomjas. *(Érződik, hogy sok mondanivalójuk van, csak nem tudják, hol kezdjék. Bejön Polónia, Ophelia édesanyja, a király közeli tanácsadója. Anya és lánya szeretik egymást, de viszonyuk távolságtartó.)*

4. jelenet

POLÓNIA Jó napot! *(Hamlet kezét csókol neki.)*

OPHELIA Jó napot, édesanyám.

POLÓNIA Szomorú hírt kell közölnöm, Hamlet. Szerencsétlen helyzet. És sajnálom, hogy tőlem kell megtudnotok. Hamlet, az édesapád meghalt. Valószínűleg megölték. Ha bármiben segíthetek, csak szólnod kell. Sajnálom!

HAMLET *(Kis törét dühödten a földre vágja).* Ez bosszúért kiált! *(Mérgesen elrohan, lemegy a lépcsőn a tóhoz).*

3. szín

5. jelenet

Hamlet a tóparton, a korlátra támaszkodva, kezébe temetve arcát. Zene: Nymann 6.

HAMLET Mily gyalázatos ez! A dán királyt, ki apám is volt, kegyetlenül meggyilkolták! Bárki volt, tette bosszúért kiált! Hogy történhetett ez?! Micsoda veszteség! Ki tehette? Ki lehet ily lelketlen? Talán meg akarta szerezni a trónt? Csak nem az új király maga tette? ... Hát persze! Minden gyász elillant hamar, és jött a fényes nász. Csak ő tehette! Megölte apámat! De biztosnak kell lennem! Hogyan győződjek meg róla? Megvan! Bolond leszek. Bolondnak tettetem magam az udvar és drága Opheliám előtt is. Így senki sem gyanakodhat. Becsapok mindenkit.

6. jelenet

Ophelia jön.

OPHELIA Kedvesem, hogy érzed magad?

HAMLET Hogy, hogy? (*ingerülten*) Hát hogy érezném magam? Apám halott, és anyám nem várt soká, a gyászból nász lett.

OPHELIA Ne bánkódj, kérlek. Tudom, hogy mennyire fáj, de próbálj másra figyelni!

HAMLET (*ordítva*) Másra?!

OPHELIA Jaj, kérlek, ne szólj ilyen hevesen! Gondolj inkább másra! Nézd, kék az ég és dalolnak a madarak.

HAMLET (*Belevág a szavába.*) Hát igen, dalolnak, ahogy te is, csak te túl sokat. (*Elrohan.*)

7. jelenet

OPHELIA Vajon miért teszi ezt Hamlet? Mit ártottam én neki? Ó, én szerencsétlen! Vagy tán ő a szerencsétlen? Úgy viselkedett, mint egy..., mint egy... örült! De nem haragudhatok rá, hisz ő olyan jólelkű, olyan kedves. Ki tudja, én hogy viselkednék, ha anyám meghalna. Jaj istenem, ilyet még mondanom sem szabad. (*A monológ végén Ophelia szomorúan a színen marad.*)

8. jelenet

Polónia érkezik.

POLÓNIA Leányom! Annyira szeretnék beszélni veled! Oly sok mindent kellene mondanom! De a legfontosabb az, hogy nagyon szeretlek. És tudnod kell, hogy te vagy a számomra a legfontosabb a világon.

OPHELIA Köszönöm, anyám, de most nagyon feldúlt vagyok. Hamlet furcsán viselkedik.

POLÓNIA Nehéz időket él át, meghalt az édesapja, meg kell értened. Fáradtnak látszol, menj, aludj egyet!

OPHELIA Olyan jó, hogy ilyen drága anyám van!

9. jelenet

POLÓNIA (*Félre.*) Istenem, hogy mondhatnám el neki...! Milyen anya vagyok! Elárulom a lányom szerelmét! Két tűz közé kerültem. Annak idején az előző király közeli bizalmasa voltam, de a magasabb pozíció érdekében segítettem Claudiusnak eltenni őt láb alól! Ha csak egy kicsit is a családomra figyeltem volna...! Claudius sejtí, hogy Hamlet bosszúra készül, nem hiszi, hogy háborodott! A királynő és Claudius el akarják tüntetni Hamletet. A király már Gertrudban sem bíz. Engem kért meg, hogy hallgassak ki egy beszélgetést Hamlet és a királyné között. (*Szünet. Leül a tópartra.*) Már nem tudok visszalépni! Végig kell csinálnom. Nem tehetek mást..., már nem tudok visszalépni...

4. szín

10. jelenet

(Ophelia lakosztálya. Gertrud jön. Találkozik Opheliával.)

GERTRUD Gyermekekem! Szörnyűséges dolgot kell veled közölnöm! Édesanyádat megölték! És ami még ennél is rosszabb, gyilkosa mindkettőnkhez közel állt... Erősnek kell lenned. Kérlek, tartsd magad!

OPHELIA Kérem, hagyjon magamra!

11. jelenet

Zene: Enigma 9. A jelenet végén pedig Nymann 4. Ophelia a tóhoz sétál. Képzeltbeli lepkét fog, énekel, táncol, nevetgél, és elkezd mosni a haját, arcát, hasonló mozdulatokkal, ahogy az elején. Mielőtt megszólal, egy virággal 'szeret-nem szeret' játékot játszik.

OPHELIA Micsoda? Hát ez felettébb vicces! Álmodom tán? Ó, ezek a halacszkák... olyan... olyan jó lehet nekik! (*Dalra fakad: a Nyíl ki nyájasan mosolygó... kezdetű dalt – Csokonai Vitéz Mihály: A rózsabimbóhoz, zene: Sebő Ferenc – énekl. Táncol. Megőrül.*) Fel akarok ébredni! (*Lassan belefekszik a vízbe. Elsötétedik a színpad.*)

Vége

Laertes

LAERTES

OPHELIA

HAMLET

ROSENCRANTZ

GUILDENSTERN

GERTRUD

1. szín

1. jelenet

A palota kertjében, Ophelia a színen.

OPHELIA Egyszerű a leány élete, ha tudja, mit akar. Születhettem volna szegénynek vagy gazdagnak is, nagy családban vagy egyedüli gyereknek, a problémám mindig ugyanaz volna. Leány vagyok, érzelmeim uralkodnak fölöttem. Szerelmes vagyok, az ifjú, akit szeretek, rejtély számomra. Kezdetben mintha értettem volna, mit üzen a szemeivel, az üzenet tiszta volt, mint a forrásvíz, ittam is minden szavát és tekintetét, mint a tiszta vizet. Úgy tűnt, szeret engem, és így én is szerethettem őt. De mostanában érthetetlen módon viselkedik.

2. jelenet

Laertes yeux.

LAERTES Nem értem, nem tudom, hogy mondhatnám el ennek a törékeny léleknek ezt a szörnyű hírt...

OPHELIA Miket szólsz, Laertes?

LAERTES Nem titkolhatom el, nem óvhatlak ettől...Bár tehetném... Atyánkat megölték, s Hamlet volt, ki kardját nemes szívébe döfte.

Megcsókolja Ophelia homlokát és el.

3. jelenet

Hamlet yeux. A következőkben Ophelia és Hamlet nem egymással, hanem csak egymásnak beszélnek.

HAMLET Drága Opheliám! A tőr, amellyel ez idáig harcoltam, saját magam ellen fordult, és úgy érzem, elmém lassan tényleg elborul. Amit tettem, megbántam, de nem forgathatom vissza az idő kerekét.

OPHELIA (*Befelé fordulva, kicsit őrült módon.*) Hamlet, miért ölted meg apám, miért tetted ezt?! Pedig szedtem neked virágot, és most mind meghal, ha nem jössz értük, de, ha idejössz, én elmegyek. Az arcodat is gyűlölöm már, szeretlek Hamlet. (*Egy szó lemaradással mindketten folytatják.*)

OPHELIA, HAMLET Szerelmem. Szeretlek és halálomig szeretni foglak. (*Mindketten el.*)

4. jelenet

Laertes be.

LAERTES Ha nem is bosszúból, de húgom miatt muszáj! Hamletet el kell távolítani, de hogyan? (*Rosencrantz és Guildenstern.*) Rosencrantz és Guildenstern! Azt hiszem, ők elég talpnyalók, hogy megteszik helyettem. Megvédem húgom, és igen! Bosszút állok Hamleten, apám halálán. (*Közben Gertrud jelez.*)

GERTRUD Laertes! (*Kézcsók.*) Beszédem van veled, tudom, hogy fájnak e szavak, de apád haláláról van szó. Azt akarom, hogy tudd, nem vagyok elfogult, és Hamlet megkapja méltó, megérdemelt büntetését. Itt kell hagynia az udvart és szerelmét. Úgy gondolom, őrült elméjének ez épp elég fájdalom. Mondd, te hogyan vélekedsz?!

LAERTES, ROSENCRANTZ ÉS GULDENSTERN. Kísérje őt útján két jó barátja Rosencrantz és Guildenstern. (*Mindketten el.*)

5. jelenet

Tópart, Ophelia érkezik, táncol, dúdol, majd a koszorút, mely eddig fejét díszítette, bedobja a kis tóba.

OPHELIA Ezt a koszorút miattad és érted. (*Beledől a tóba és magára csavarja a lepedőt.*)

6. jelenet

Laertes yeux, meglátja a holttestet, felemeli, karjára fekteti, és gyengéden simogatja.

LAERTES Ophelia, én szerettelek. Persze most már minden csak megkésett szó, de talán jobb is így. Remeg ajkam, hogy így kell szólnom, mert apánk halálának tüskéi még mindig tépik szívemet, de most, hogy te is itt hagytál, látom, ez az igazi kínszenvedés. Egyetlen vigaszom, hogy Hamlet halott. És őt szeretted, Opheliám? Azt a gazt? *(Lecsukja a lány szemét.)* Virágos temetésed lesz.

7. jelenet

Rosencrantz és Guildenstern mint szellemek érkeznek, csak a szövegből derül ki, hogy ők azok.

ROSENCRANTZ ÉS GUILDENSTERN *(Egymást visszhangozva.)* Laertes ...tes ...tes! Rossz hírt hoztunk ...tunk ...tunk, nem mintha nem tettünk volna ...na ...na meg mindent ...dent dent, de túljárt eszünkön ...kön ...kön, ő ölt ...ölt ...ölt meg minket ...ket ...ket, és él ...él ...él. Bosszúunktól ...tól ...tól nem menekülhet ...het ...het, halállal ...lal ...lal teli kehely ...hely ...hely.

8. jelenet

Hamlet megérkezik. Érzékeli a történetet, és beáll, hogy temesse Opheliát. A tó vizét eddig jelképező lepedőt Hamlet és Laertes ráteríti Ophelia holttestére, aki a mozdulat után hídba fészül. Hamlet és Laertes folyamatosan küzdenek a lepedő irányításáért, tekintetük dühösen egymásra mered. Rosencrantz ráhelyezi a kelyhet az alkalmi asztalra. Gertrud is érkezik a temetésre.

GERTRUD Drága fiaim, ne öltöztessétek bíborba a gyászt! Jer, Hamlet, jer, vedd tőlem e kezét, Laertes kezét!

LAERTES A vér megbocsát, melynek leginkább szítna gerjedelme bosszúra mostan, ámde a becsület még visszatartja békejobbomat. (*Kesztyűt vág Hamlet elé.*)

HAMLET S bízvást megvívom e testvéri párbajt. Acélt ide! Kezdődjön hát, védj magad! (*Párbajoznak.*) Először Laertes talál.

GERTRUD Iszom rád, kedves Laertes, s gyógyulásodra Hamletem.

LAERTES Királynőm, ne igyál!

GERTRUD Iszom, megbocsáss! (*Iszik, Laertes pedig őt figyeli és nem a párbajt. Hamlet kihasználja az alkalmat, és leszúrja. Gertrud és Laertes összeesik, meghal.*)

HAMLET Hamlet soha, mert Hamlet, ha nem önmaga, mikor ő nem ő, bántá Laertest. Nem Hamlet tevé ezt. Hamlet tagadja. Hát, ki tette más? Az örültsége s a kehelybeli bor. (*A maradékot megissza, összeesik, meghal.*)

Vége

Gertrud

GERTRUD

HAMLET (itt lányszereplő)

ÖREG KIRÁLY és SZELLEME

CLAUDIUS

POLONIUS

HORÁTIA

LAERTES

A színpad forgószínpad.

1. jelenet

Öreg király, Claudius, Hamlet, Gertrud. Családi ebéd, a nagy ebédlőasztalnál hárman ülnek, díszes környezetben, a palotában. Az asztal sréhen közepén, a sarkát látjuk. Rajta étel, ital, díszes eszközök, körülötte hat szék. Hamlet fiús ruhában, előkelő viseletben.

HAMLET (*Rajongva kérdezi apjától.*) Atyám, mi legyen a délutáni lovaglással, melyet megígértél?

ÖREG KIRÁLY Drága lányom, aggodásra semmi ok, ebéd után rögvest indulunk.

HAMLET Epedezve várom társaságodat... (*Anyjára néz, Claudius jó. Kínos csönd.*)

CLAUDIUS Csatlakozhatom-e eme kedélyes társasághoz?

GERTRUD Jer, foglalj helyet jobbomon! (*zavartan*) Nos, szép időnek nézünk elébe.

HAMLET No, induljunk hát!

ÖREG KIRÁLY Te izgága leány, nosza, jer velem!

HAMLET További jó csevejt!

ÖREG KIRÁLY Majd visszatérek, kedvesem!

GERTRUD Úgy legyen! (*Hamlet, Öreg király el. Hamlet végig tiszteletteljesen tekint apjára.*)

2. jelenet

Hirtelen Claudius és Gertrud megfogják egymás kezét. Sietős társalgás.

GERTRUD Ím, kettesben maradtunk, végre.

CLAUDIUS Kedvesem, lépniünk kell, a tervünket be kell váltanunk. Hogy szerelmünk beteljesedjék, a királyt el kell távolítanunk.

GERTRUD Az éj leple alatt lopózz be szobánkba, kedvesem, de a mérget ne felejtse! Majd fogd le, s a mérget a fülébe én öntöm. Így a halál megtalálja. (*Hamlet jó.*)

HAMLET Lefekvéshez készülünk, anyám.

GERTRUD Menj a szobádba leányom, én is rögvest nyugovóra térek. *(Hamlet és Gertrud félúton elválnak, Claudius egyedül el.)*

3. jelenet

A királyi hálószoba, baldachinos ágy. Az ágyban az Öreg király horkol, mellette Gertrud fekszik.

POLONIUS, CLAUDIUS *(Az ajtó előtt kezet fognak.)* Most! *(Erősítik egymást. Claudius belép a szobába. Felkel a királynő. Claudius lefogja a királyt, a királynő meg mérget önt a király fülébe. A király meghal. A gyilkosság pillanatában a színpad elfordul, majd megáll a 4. jelenet helyszínén. Ezzel egy időben zajlik a 4. jelenet az ajtó előtt. Közben a szellem a király mögött takarásban fekszik, a fojtogatás során „kikel” a testből, és szemléli az eseményeket.)*

4. jelenet

Polonius jó, szagolgatja Gertrud kendőjét: hímzett, régies keszkenő, díszes G betűvel. Hirtelen belép Horatia, erre eldugja a kendőt.

HORATIA Szeretnék a királyommal társalogni.

POLONIUS A király nyugovóra tért, nem várja senki jöttét.

HORATIA Fontos beszélőnivalóm van vele!

POLONIUS Királyunk és királynőm együtt hálnak. Így társaságod nem kívánatos.

HORATIA Miféle keszkenőt rejtegetsz előttem?

POLONIUS *(hadarva)* Csupán kedvesemét... de hadd el, felesleges...

HORATIA *(Kikapja a keszkenőt a kezéből.)* Csak nem hívod kedvesednek Gertrud királynőnket? *(Gyufát gyújt.)*

POLONIUS Bevallom, titkon kedvelem, de hagyd meg ezt nekem, s most távozz!

HORATIA Titkodat megtartom, de légy óvatos! Tudasd a királlyal, hogy erre jártam!
(*Horatia el. Claudius kijön a szobából, kezét törölgetve.*)

CLAUDIUS Zavart-é valaki?

POLONIUS Egy lélek sem járt erre, de merre van királynőnk?

CLAUDIUS Hagyd most, benn siratja elveszett urát, de lásd, szíve gyorsan megbékél.
(*Bemennek mind a ketten a szobába.*)

5. jelenet

Néma jelenet: az erkélyen állva mindenki feketében. Ledobnak egy virágot. Claudius és Gertrud egymás mellett, szorosán. Megjelenik a szellem tiszta fehérben.

6. jelenet

Horatia és Hamlet a kertben. Polonius és Gertrud félig takarásban, Szellem. Horatia sétál, virágokat szed, összetalálkozik Hamlettel. Polonius és Gertrud kihallgatják őket.

HAMLET Mily véletlen vagy micsoda gaztett! Atyám gyors halála felbolygatta lelkem nyugalmát. Hidd el, ha rajtam múlik, fény derül mindenre! (*Szellem jó. Mindenki megdöbben.*)

HAMLET Megállj!

HORATIA Mit látsz?

HAMLET Amott a távolban... Jaj nekem... Valóság vagy csak örület...hogy apám szelleme közelg felénk?!

HORATIA Nem örültség, én is látom!

HAMLET Tényleg te vagy az, apám?

SZELLEM Kövess!

HORATIA Ne tedd! Lehet, hogy az ördöggel cimborálsz! (*A háttérbe húzódik.*)

HAMLET Engedj utamra!

SZELLEM Lásd, minő szörnyűség és gaztett ért engem! A lelkem nem talál nyugalmat bosszú nélkül.

HAMLET Szívemen viselem lelked békéjét, drága atyám!

GERTRUD Jöjj utánam, Polonius, eleget hallottunk!

SZELLEM Szól a harang, búcsúznunk kell, hamar köddé válok.

HAMLET Ég veled!

7. jelenet

A királynő szobájában, Gertrud hivatja Hamletet.

HAMLET Anyám, hivattál?

GERTRUD Beszélnivalóm van veled! Mostanság gyanús és zavarodott viselkedésed aggaszt engem! Szóbeszéd tárgya örületed, de vajh miért? Van-e oka az embereknek állítani ezt?

HAMLET Anyám, te eltévedtél, rossz úton haladsz!

GERTRUD Mutass illendőséget, hisz anyád vagyok!

HAMLET Lelkem a bútól és a kétségbeeséstől nehéz, mely apám halálának körülményeiből ered.

GERTRUD Mi nyomja lelked? Szólj hozzám!

HAMLET Apámat gaztett érte, érzem! S még nem húlt ki ágya, te már új férfival hálsz! Mily érzéketlenségre vall ez, anyám! Bár ne volnál az!

GERTRUD Bár nem volnál, te lányom, ha így látod ezt! Arcátlanság, melyet így szemembe vágsz, nem értem zavarod!

HAMLET Csak álltatás e társalgás, valld be tettedet, és megbékélek! Szellem jó. Királynő felkapja fejét, és úgy tesz, mintha nem látná.

SZELLEM Én nem békélek, lányom, míg a gaz nem bűnhődik! Itt áll e nő, kit valaha szerettem, s most mégis álnoknak látom!

HAMLET Itt van atyám, s a békéért kiált!

GERTRUD (*Megjátssza magát.*) Oh... uramisten... mily csapás, hát mégis örült... a semmibe tekintenek szemeid, lányom!

HAMLET Te is látod, tudom! Ha letagadod, álnokságod csak nő szememben!

GERTRUD Ne tagadd, hogy örültség e látomás!

HAMLET Hisz te kergettél bele, s itt az ideje, hogy vállald a következményeit!

GERTRUD Ne tovább! Segíts hű barátom! (*Szellem el. Polonius előlép.*)

POLONIUS Hó, segítség! Hé, segítség!

HAMLET (*Örülten*) Hahó, patkány! (*Kirántja kardját és leszúrja Poloniust.*) Meghalt, egy aranyat rá! Meghalt.

POLONIUS Végem van. Oh... jaj! Mit tevél?

GERTRUD Oh, mily hebehurgia véres munka ez!

HAMLET Véres biz ez, s majd oly gonosz, anyám, mint megölni egy királyt, s öccsével élni!

GERTRUD Királyt megölni?

HAMLET Azt mondtam, igen. Most hagyj, mert félek, maradásom csak indulatot szítna. S majd meglásd, eljön még az a nap! (*A kertbe fut.*)

8. jelenet

Hamlet ül a kertben. Tébolyodottan tekint maga elé. Magában beszél.

HAMLET Atyám várj! Anyám tette vért kíván! Eljő még ideje, s akkor te is megnyugvást találsz. (*Szünet.*) Igen ez lesz így a jó, megtébolyodtam, de megteszem érted, s koronádért!

9. jelenet

Horatia jó. Leguggol Hamlet mellé.

HORATIA Mi lelt, Hamlet, hogy ily sötét helyen bujdosol?!

HAMLET Csupán atyámmal beszélgettem. *(Körülnéz, zavartan.)* De lám, eltűnt, szokásához híven!

HORATIA Aggódom érted!

HAMLET Harc volt, barátom, a szívemben, mely aludni sem hagyott. Rájöttem, anyám egy álnok kígyó, de még félek magamnak is bevallani. Megölte atyám, s lelkem sötétség töltötte el. Félek magamtól is... Megzavarodtam. Apám sorsára jutok, tudom. *(A saját fejét ütögeti.)* Tennem kell valamit, különben elér a vég. *(Elindulna, de Horatia megállítja. Hosszan egymás szemébe néznek.)*

HORATIA Tegyük félre a keserúséget, s induljunk a bálterembe! Ott várják személyünk. *(Elindulnak a bálterem felé.)*

HAMLET Elég is erről. *(Belépnek a bálterembe.)*

10. jelenet

Mindenki jelen van. A jelenet végére fokozatosan elfogyó fény, teljes sötétség.

CLAUDIUS *(Zaklatott, de kimért.)* Kedves barátom! Lásd, itt jó Hamlet, a megtévelyodott. Ki feldúlta családom nyugalmát. Életemre s koronámra tör. Bizakodom segítségemben. Majdan fogd e tört, és vívj vele baráti párbajt!

LAERTES Hisz egy nő! Bármily gonosz is, egy gyöngye teremtés.

CLAUDIUS *(Gaztetre buzdítja.)* Elfordulsz hát tőlem, vagy csak megtagadod baráti s királyi kérésem?

LAERTES Uram, nem ellenkezem, amit kérsz, nehéz szívvel, de megteszem! *(Hamlet és Horatia most érnek oda.)*

CLAUDIUS Jer, Hamlet, jer: vedd tőlem e kezét! S vívj vele baráti párbajt! *(Laertes kezét nyújtja.)*

LAERTES A vér megbocsát, melynek leginkább szítna gerjedelme bosszúra mostan.

HAMLET S bízvást megvívom a testvéri párbajt. Acélt nekünk! Jer!

LAERTES Jer, egyet nekem!

HAMLET Tán megbántottalak?

CLAUDIUS Ugyan, hisz csak gyermeteg kacérkodás!

HAMLET No, rajta!

LAERTES Rajta hát! *(Vívnek.)*

CLAUDIUS Megállj! Bort adjatok! Hamlet, ez a gyöngy a tiéd; fogadd, egészségedre!
(Zavartan körülnéz, kezében a pohárral.)

HAMLET Hadd végzem e döfést, tedd félre addig. Jerünk! *(Feszült pillanatok Gertrud, Claudius és Hamlet között. Újra vívnek.)*

HAMLET Találtam ismét: igaz-e?

LAERTES Ért, ért, bevallom.

GERTRUD Ez a királyné áldomása, Hamlet, szerencsédért iszik! *(Gertrud nyúl egy tiszta pohárért.)*

HAMLET Kegyelmes asszony! *(Közben saját poharát tartja oda, és kardját nekiszzegezi. Gertrud ránéz a kardra Hamlet készítésére, majd mélyen egymás szemébe néznek. Innen kezdve erősen meg vannak világítva fejjéppel, mely a jelenet végéig halványul. Az alapvilágítás teljesen kialszik.)*

CLAUDIUS Gertrud, ne igyál!

GERTRUD Iszom, bocsásson meg, uram király! *(Hamletnek odatartja a poharat.)*

HAMLET Mindjárt, anyám: még inni nem merek!

GERTRUD Jer, hadd töröljem meg hát arcodat! *(Gertrud az arcát próbálja csókolni, de Hamlet gúnyosan elvonul. Gertrud elájul.)*

HAMLET *(gúnyosan)* Mi lelte a királynét?

CLAUDIUS *(bizakodva)* Csak elájult.

GERTRUD Nem, nem, az ital: az ital, ó édes Hamlet! Megmérgezték! Most az egyszer tekints rám, mint anyjára a gyermek! Bocsásd meg azt, mit te jól tudtál, s én elkövettem! A tiszta szerelem vezérelt e tettekhez, de jól tudom, lelkem az égben nem talál megnyugvást, s te is követsz majd kedvesem, Claudius! Vétkeztem! *(Meghal. Még van egy kis fény, majd teljes sötét, csak a zene szól.)*

Vége

Horatio

HORATIO

HAMLET

LAERTES

OPHELIA

GERTRUD

CLAUDIUS

SZOLGÁK

Hullák hevernek mindenütt, Horatio érkezik jobbról.

Prológ

E népnek most szívemet kitárom, mit hajdanán rám bízott legkedvesebb barátom, oktondi fejetekkel ti, parasztnép, fel nem fogjátok, hogy akkor mi történt. S hadd hírlem e még nem tudó világnak az ott történeteket, majd hallotok vérbűn, erőszak, természetellen dolgok, nem is vélt gyilkolás, kivégzés, ravasz, de kényszerű ölés felül és füstbe ment szerelmekről. Mindezt híven elmondhatom nektek. *(A szöveg végére középre ér, a fény le. A sötét alatt a hullák kimennek, Horatio marad benn egyedül.)*

1. jelenet

Palota. Hamlet érkezik Horatio baljára.

HORATIO Üdv néked, jó királyfi!

HAMLET Örvendek látásodon! Horatio vagy, nem tévedek.

HORATIO De az! Szegény, s örökké hű szolgája megboldogult atyádnak, s te halálig hű barátod, uram. *(Hajolni próbál, Hamlet nem engedi. Elválnak, majd hirtelen egy irányba néznek.)*

HAMLET Atyám!... Mintha látni véltem volna atyámat!

HORATIO Hol, uram?

HAMLET Lelkem szemében. *(Ránéz Horatióra. Horatio elmereng, Hamlet folytatja.)* Ő volt az az ember, vedd akármi részben, mását e földön nem látom soha.

HORATIO Úgy tartom, a múlt éjjel láttam is. *(Egymásra néznek.)*

HAMLET Láttad?! *(Kétkedik, pedig tudja.)* Kit?

HORATIO A királyt, uram, atyádat. Jer utánam!

HAMLET Vezess hozzá!

2. jelenet

Patakpart, Ophelia ül a víz mellett, Laertes jön.

OPHELIA Drága barátom, gyere közelebb! *(Laertes közelebb megy, megcsókolja Ophelia kezét.)*

LAERTES Remélem, jól viselted magad, amíg távol voltam tőled!

OPHELIA Kétkednél azon? *(Ránéz játékosan.)*

LAERTES Nem. Mondd, szíved még mindig Hamletért dobog? *(Mefogja a lány kezét.)*

OPHELIA Szavai, amit hozzám intéz, felmelegítik lelkemet. *(A vízbe néz, aztán vissza a szemébe.)*

LAERTES És az enyéme?

OPHELIA Az más, téged úgy szeretlek, mint a bátyámat. *(Kihúzza a kezét Laertes kezéből, és elfordul.)*

LAERTES De nem vagyok az, én másképp szeretlek! *(Visszanéz.)*

OPHELIA Hagyd! Ezt már megbeszéltük.

LAERTES Most talán szeret: tán ronda célzat még nem szennyezi szándéka értékét, de óvakodjál! Amily nagy ő, szándéka nem övé. Mert születése rabja maga is. Nem szerethet egy közsorsú leányt.

OPHELIA Horatio barátod másképp látja, szerinte a szerelem legyőz minden akadályt.
(*Narráció. Alatta minden mozgás megszűnik. Horatio jobb előlről érkezik mint narrátor.*)

HORATIO Igen, valóban másképp gondoltam. Ha a szerelem igaz, minden akadályt legyőz. De nekem még nem kellett ily akadályokat leküzdenem, hiszen még igaz szerelemben sem volt részem.

3. jelenet

A főtéren.

HAMLET Hideg, csípős az este. Hány óra van?

HORATIO Úgy tizenkettő felé. Mi ez? Jó!

HAMLET Int, hogy kövessem! Mintha közölni akarna valamit velem. Mennem kell!

HORATIO Lendíti karját, egy eldugottabb hely felé. De mégse menj! (*Visszatartja.*)

HAMLET Itt nem beszél. Megyek vele! (*El akar szabadulni.*)

HORATIO (*Nem engedi.*) Ne tedd, uram!

HAMLET Egyre int! Csak menj atyám, követlek! (*Elindul. Narráció. Alatta minden mozgás megszűnik.*)

HORATIO Félttem, hogy fájdalmas lehet az, mit e szellem közölni akar, így utána mentem. S megtudtam, hogy a király gyilkosa nem más, mint Claudius. És most ugorjunk előrébb, egészen addig a napig!

4. jelenet

Helyszín újra a palotában. Claudius masszírozza Gertrudot.

CLAUDIUS Olyan feszült vagy, kedvesem! *(Áll a királyné háta mögött.)*

GERTRUD Nyomja lelkem tervünk súlya, és aggódom, hogy Hamlet megsejtett valamit! *(Ül.)*

CLAUDIUS Ugyan, nyugodj meg! Nem is sejtheti, de... mit javasolsz?

GERTRUD Nem tudom, de tennünk kell valamit.

CLAUDIUS Hívasd be Horatiót!

GERTRUD Horatiót? Mi dolgod vele?

CLAUDIUS Csak hivattasd!

GERTRUD *(Szolgálóhoz.)* Kerítsd elő Horatiót! Mondd neki, hogy a király látni akarja. *(Szolga el.)*

GERTRUD Tehát uram, mi célod vele?

CLAUDIUS Figyeld majd mondandóm, s megérted, mire gondolok. *(Horatio jön.)*

HORATIO Mit kívánsz velem, királyom?

CLAUDIUS Parancsom az, hogy tüntesd el Hamletet a palota közeléből.

HORATIO Ezt nem kérheted tőlem! És mi lesz Opheliával?

CLAUDIUS Ophelia? Hogy jön ő ide? Nohát, nohát! Csak nem szerelmes a mi kis hercegünk? Nos tehát, elvállalod, hogy megöld Hamletet! *(Közelebb lép.)*

HORATIO Megölni Hamletet? Mi okod lenne rá?

CLAUDIUS Túl sokat tud! Meg kell tennünk!

GERTRUD Claudius, hogy gondoltad? Nem tehetjük!

CLAUDIUS Két választásod van. Vagy megölsz Hamletet, s életed meghagyom, vagy meghalsz, de Hamletnek úgyis vége. *(Narráció. Alatta minden mozgás megszűnik.)*

HORATIO Nem tehettem meg, bár tudtam, hogy Hamlet meg akarja ölni Claudius, és azt is, hogy Claudius végezni akar vele. Tehát nem tehettem mást, minthogy nem szóltam senkinek semmit, és ez volt az én nagy hibám, s bűnöm. *(Horatio el.)*

CLAUDIUS Most te jössz, Gertrud, intézd el Opheliát. *(Mindenki el.)*

5. jelenet

Patakparton, Ophelia és Gertrud balról, hátulról jön.

GERTRUD Hallottam, hogy Hamlet iránt hogy viseltetsz.

OPHELIA *(Rémülten hátrafordul. Ránéz.)* Honnan tudja?

GERTRUD Ismerem én a fiatal szerelmet. *(Álszomorúság és sajnálat.)* Be kár, hogy már Hamlet nincs köztünk!

OPHELIA *(hitetlenkedve)* Mit beszél?

GERTRUD Hamlet elutazott, és megtámadták út közben a kalózok. *(megjátszva)* Ő hőiesen harcolt, és bátorságáért életével fizetett.

OPHELIA Kérem, hagyjon magamra. Gyászom felemészt. *(Visszafordul, és a patakra mered.)*

GERTRUD Hamlet iránt érzett szerelmed rávehet olyan dolgokra, amiket eddig még nem tettél. De ne feledd, Hamlet halott. *(Gertrud elbújik. Ophelia belesétál a vízbe, öngyilkos lesz.)*

OPHELIA Szeretlek, Hamlet! *(Horatio rohanva érkezik.)*

GERTRUD Őt már nem hozhatod vissza! *(El. Narráció. Alatta minden mozgás megszűnik.)*

HORATIO Ó, én balga! Ezt megakadályozhattam volna! Figyelmeztethettem volna! Hamlet, újabb hibát követtem el!

6. jelenet

Laertes érkezik.

HORATIO Hamlet! Hamlet!

LAERTES Mi lelt, Horatio? Mi történt?

HORATIO Hamletet keresem, mert közölnöm kell vele egy szörnyű hírt! *(Odarohan Laerteshez.)*

LAERTES Mondd már, mi történt?! *(Rángatja Horatiót.)*

HORATIO Laertes! Ophelia halott! *(Csönd. Hamlet érkezik, és mindent hall.)*

LAERTES Nem! Hazudsz!

HAMLET Hogyan? Mi történt?

HORATIO Bánatában vízbe ölte magát. Utolsó szavai ekképp hangzottak: Hamlet, szeretlek! *(Beáll hátra. Claudius előbújik rejtékhelyéről.)*

CLAUDIUS Hallottad mit mondott? Utolsó szavai... Szeretlek Hamlet. Bosszút kell állnod!

LAERTES *(Dühösen és elkeseredetten.)* Kihívom párbajra!

CLAUDIUS Helyes, helyes! Jól cselekszel! Sújts le rá lelked összes gyűlöletével s e mérgezett karddal! *(Kardot ad neki. Laertes el.)*

CLAUDIUS Nem bízom én ebben a Laertesben! Lelke túl nemes gyilkossághoz! Készíték egy pohár mérget, hogy tervem biztos legyen. *(El.)*

7. jelenet

Claudius látványosan mérget önt egy kehelybe, amíg senki nem figyeli. Párbaj. Gertrud felmegy a galériára. Hamlet és Laertes párbajoznak. Hamlet megsebesíti a mérgezett karddal Laertest.

HAMLET Miért tetted ezt Laertes?

LAERTES Hamlet, te élj tovább, én árulásomért méltán halok. Hamlet is megsebesül.

GERTRUD Ím, e hőségben kiszáradt szám. Itt egy kehely, hogy szomjam oltsam. *(Iszik a mérgezett kehelyből, melyet Claudius rakott oda Hamletnek. Claudius későn veszi észre, s felüvölt. Elindul törrel a kezében lefelé a lépcsőn, Hamlethez.)*

CLAUDIUS Hamlet, meglakolsz! *(Ordít. Hamlet megfordul, és fordultában belevágja a tört Claudiusba, aki szintén leszúrja Hamletet.)*

HAMLET Oh! Meghalok, Horatio! Az ország! Övé haldokló szavam! Beszélj el ezt neki, és minden körülményt, mi okozá. A többi néma csend. *(Narráció. Alatta minden mozgás megszűnik.)*

HORATIO Nemes szív tört meg itt, s ne haragudj reám, amiért nem sikerült megmentenem, kiket megmenthettem volna. Jó éjt, királyfi, nyugosson angyal, éneklő sereg. *(Feláll, bemegy középre.)* A történetnek itt a vége. Halottak, vérbűn, erőszak, természetellen dolgok, nem is vélt gyilkolás, kivégzés, ravasz, de kényszerült ölés felől, füstbement szerelemről. Barátim

meghaltak, s most lelkemen hordom tettem súlyát. Ez az én terhem lesz életem végéig. Ez az én büntetésem, az én tragédiám, az én történetem. (*Fény le.*)

Vége

Claudius

CLAUDIUS

GERTRUD

ÖREG KIRÁLY (SZELLEM)

HAMLET

POLÓNIA

LAERTES

1. jelenet

Lugas a színpad bal oldalán, Gertrud egy asztalnál ülve teázgat, Claudius jön dudorászva.

CLAUDIUS Kedves királyném, reméltem, hogy itt talállak. Merre van a király? Nincs a közelben?

GERTRUD Nincs a közelben. Nyugodtan beszélgethetünk egy csésze tea mellett.

CLAUDIUS Tegnap nem találtalak a kertben.

GERTRUD Fontosabb dolgaim voltak az üldögélésnél.

CLAUDIUS Miért vagy ilyen undok?

GERTRUD Bosszús vagyok férjem uram, a király miatt.

CLAUDIUS Mi történt a bátyámmal?

GERTRUD Folyton a társaságomat keresi, de én ezt már nem bírom viszonzni. Kapcsolatunk rég zátonyra futott.

CLAUDIUS Ennek örülnöd kellene, hiszen szeretjük egymást.

GERTRUD Igen, és különben is, túl öreg már, nem úgy, mint te.

CLAUDIUS Nem bírom a titkolózást, kedvesem, a múltkor is majdnem fény derült a kapcsolatunkra.

GERTRUD Valamit tennünk kell. Ez a helyzet kilátástalan számunkra. Zajt hallok! Valaki közeleg. Menj el gyorsan! *(Öreg király érkezik. Claudius zavartan távozik.)*

ÖREG KIRÁLY Mit üldögélsz itt egymagad, kedvesem?

GERTRUD Csak teázgattam.

ÖREG KIRÁLY Két csészeből? *(Gyanakvón felemeli a csészét.)*

GERTRUD *(Hirtelen rávágja.)* Téged vártalak.

ÖREG KIRÁLY De hisz ebből már valaki ivott... *(Csönd.)* Azért jöttem, hogy szóljak, a palotában mindenki rád vár, mert a norvég küldöttséget kellene köszöntened. *(El.)*

GERTRUD Ilyen hamar megkezdődött? Egy pillanat, és megyek. *(El. Claudius és a király találkoznak a színpad jobb oldalán, de még mindig a kertben.)*

CLAUDIUS Köszöntelek bátyám. Látom, valami nyomja lelked.

ÖREG KIRÁLY *(Nagyot sóhajt.)* Érzem Gertrud hűtlenségét. Szavai oly zavartak. Talán titkol előlem valamit.

CLAUDIUS Gondolod? Kire gyanakszol?

ÖREG KIRÁLY Nem tudom, csak sejtelemeim vannak. *(idegesen)* De ha gyanúm beigazolódik, pusztá kézzel ölöm meg őt.

CLAUDIUS *(Félve kérdez.)* Nem bízol már Gertrudban?

ÖREG KIRÁLY Nem. Az utóbbi időben nagyon furcsán viselkedik.

CLAUDIUS Ezt miért éppen nekem mondod el?

ÖREG KIRÁLY Úgy érzem, megbízhatom testvéremben. Mi mindig segítettünk egymásnak.

CLAUDIUS Szerintem felesleges az aggodalmad. Gertrud hűséges feleséged. Siess, várnak a norvégok! *(Öreg király és Claudius el.)*

2. jelenet

A kerti lugasban, háttérben fogadás zajlik.

CLAUDIUS (*suttogva*) Drágám, baj van!

GERTRUD Mi történt?

CLAUDIUS Most beszéltem a királlyal, gyanakszik, hogy megcsalod.

GERTRUD Úristen! Nem szabad szerelmünknek kitudódnia! (*erélyesen*) El kell tenni láb alól, mert különben nem érzem magam biztonságban. Tedd meg ezt értünk!

CLAUDIUS De hát a testvérem! Hogyan tehetnék ilyet!

GERTRUD Gondolj a jövőnkre! Nincs más lehetőség!

CLAUDIUS Biztosan létezik más megoldás is!

GERTRUD (*Kiabál.*) Azt akarod, hogy a bátyád legyen a kettőnk közötti akadály?!
(*Feldúltan el. Claudius másik irányba indul.*)

3. jelenet

Claudius találkozik a trónteremben Poloniával.

CLAUDIUS Á, Polónia! Jó, hogy jössz! Éppen hozzád indultam volna.

POLÓNIA A királlyal voltam elfoglalva. (*Hivakodón.*) Játszottunk egy kicsit.

CLAUDIUS Meg kell ölnöm!

POLÓNIA Ez biztosan Gertrud akarata! Már korábban is sejtettem, hogy hasonló a gondolkozásunk.

CLAUDIUS Te is ezt akarod? Mi hasznod származna? Te csak az ágyasa vagy!

POLÓNIA De ha segítek, megjutalmazol!

CLAUDIUS Ezt miből gondolod?... Ő a bátyám!

POLÓNIA Döntsd már el, hogy mit akarsz! Egyébként is, övé a hatalom, így te soha nem fogsz belőle részesülni. Ha változtatni akarsz sorsodon, hallgass Gertrudra, és ölj!

CLAUDIUS Nem tudom, mit csináljak. Hallgassak Gertrudra, és öljem meg testvéremet, vagy álljak a sarkamra, és mondjak ellent. De akkor elveszítem Gertrudot.

POLÓNIA Hallgass a szívedre!

CLAUDIUS A szívem Gertrudé.

POLÓNIA Azt hiszem, megtaláltad a megoldást.

CLAUDIUS Szerinted ma öljük meg?

POLÓNIA Ha biztos vagy a döntésedben, ennél alkalmasabb napot nem is találhatsz rá.

CLAUDIUS Nem lesz elég erőm a szemébe nézni, mikor tudom, hogy megölöm.

POLÓNIA Akkor tedd meg álmában! Önts savat a fülébe! (*Claudius a trónterem egyik sarkába megy, ahol a király már jelen van.*)

4. jelenet

Némajáték. Fejgép, piros fény, zene. Claudius egy kancsóból vérszínűre színezett vízzel leönt egy fehér lepedőt, amely egy létrán van.

5. jelenet

Claudius lehozza a lepedőt magával, és az asztalra teríti. Körülötte a család, gyertya ég az asztalon. Halotti tor. Állókép.

6. jelenet

Claudius és Gertrud fogják egymás kezét a király széke felett. Nem látják a jelenetet. Jelen van még Hamlet és a Szellem hangja. Zene. Kék fény, füstgép. Piros fejjég végig Hamleten, megáll a zene, és hirtelen sötét. Szellem csak fényhatás, a hangja géppel el van torzítva.

SZELLEM Fiam!

HAMLET Ki szól?

SZELLEM Atyád szelleme vagyok.

HAMLET Miért akarsz félrevezetni? Szellemek nem léteznek. Ki űz belőlem bolondot?

SZELLEM Csak az igazságra akarlak rávezetni.

HAMLET Miféle igazságra? Mindenről tudomásom van, ami körülöttem történik.

SZELLEM Fölösleges hitetlenkedned. Bízz bennem, hisz én csak a javadat akarom. Meg kell tudnod, az édesanyádnak és nagybátyádnak, Claudiusnak viszonyuk van egymással. Ők akarták halálomat. Poloniának is része volt a kitervelésben.

HAMLET Mily vak voltam! Hogy lehet, hogy ezt nem vettem észre? Mióta űzik ezt a kegyetlen játékot? Hogy hozzam helyre a helyrehozhatatlant?

SZELLEM Bosszuld meg azt, amit atyád ellen tettek! Így lelkem is megnyugvást nyer!

7. jelenet

Palota, Claudius és Polónia érkeznek, közben beszélgetnek a pénzről. Hamletet hirtelen látják meg.

HAMLET Te gyilkos! Állj ki velem, ha mersz!

CLAUDIUS Miről beszélsz, fiam?

HAMLET Nem vagyok a fiad! (*Laertes érkezik.*)

LAERTES Milyen tiszteletlen vagy a királlyal szemben!

HAMLET A királlyal? Az nem lehet törvényes király, aki saját bátyját meggyilkolja a trón megszerzése érdekében.

LAERTES Állj ki velem! Én megvédem a királyt! Te gyáva féreg!

HAMLET Te kis talpnyaló! Undorodom a királytól! *(Kardoznak. Zene a harc közben, amely emlékeztet a Gladiátor filmzenéjére. Hamlet leszúrja Laertest.)*

CLAUDIUS Mit tettél, Hamlet?

HAMLET Megöltem, mert utamba állt. *(Claudius felé.)* Téged is megöllek, ez teljesíti be a bosszúm. *(Polónia el akar osonni, de Claudius maga elé rántja, és Hamlet véletlenül Polóniát is megöli.)*

CLAUDIUS Hamlet, te megőrültél! Mi vette el az eszed?

HAMLET Atyám gyilkosai vették el, és most már téged sem kíméllek!

GERTRUD Én szerencsétlen! Hová vezetett akaratom! Egész családom elhagyott! *(Félhomály, megnézi a halottakat és összeomlik.)*

Vége